

## Prædiken konfirmation 6. september 2020

Læsninger: 1 kor + Luk 15,1-7

Kære konfirmander – og kære alle jer gæster!

Her sidder I så, festens midtpunkt og lyser op i hele forsamlingen og vil gøre det hele dagen.

Og jeg er sikker på, at jeres forældre vil sige, at I også er et lyspunkt i hverdagen.

Og I har været et lyspunkt for mig hver torsdag eftermiddag i det forgangne år.

Cilia med sit skønne smil, der sætter sig i hele ansigtet. Oliver med sit engagement og sine kærlige drillerier. William med sit rare, eftertænksomme gemyt. Thilde med sit mod – den eneste, der ikke er en del af klassen til dagligt, og altid tager del på lige fod. Sara med sit beskedne væsen, og dog fyldt med styrke. Anders B – så respektfuld over for os andre og fuld af venlighed. Sofie den tillidsfulde og fortællelystne pige. Emma – så ubekymret og med en smittende glæde. Anders Lyse med en charmerende kækhed. Magnus så ligetil med en skøn frimodighed. Isabella – selvstændig og cool – og samtidig sød og varm. Laura der viste sin seje karakter, da hun var alene om arbejdet med Narnia og kristendommen. Markus – så kvik og dejligt provokerende.

-

I er skønne på hver jeres måde og indeholder så meget mere end hvad jeg lige har nævnt.

I dag skal det faktisk heller ikke handle om, hvad det er der gør, at I lyser op på hver jeres måde.

Så nu får I lige alle sammen en ting her af mig. Det er en refleks, og som I kan se er den formet som en due. Præcis sådan som der hænger en due oven over døbefonten.

For mit budskab er: En gang imellem er det helt fair, at man ikke orker eller er i stand til at lyse op.

Vi kan ikke altid shine, og det bestemt heller ikke meningen at vi altid skal shine. Men det betyder ikke, at vi dermed bliver glemt eller ikke bliver set. En gang imellem lyser I op, ikke på grund af dem I er eller det I kan. Men fordi Gud ser et lys i jer, ene og alene fordi I er hans børn.

Der er derfor I har fået en refleks.

En refleks er der jo først noget ved, når det er mørkt og et lys skinner på refleksen, for så er det, at den lyser op.

Og når den refleks I har fået ligner en due, – oven i købet sådan en due, der hænger her oven over døbefonten, så håber jeg, at I husker dette: at være Guds barn betyder, at vi ikke altid behøver være dem, der lyser op i rummet. Dem der shiner foran andre. At være Guds barn betyder at vi engang imellem har lov til bare at være refleksen. Altså en der er noget særligt *fordi* Gud lyser på os.

Det blev der sagt til hver eneste af jer dengang I blev døbt. At I er Guds barn og at Han ser jer, også selv om I synes livet er mørkt og trist. Også dér er I omfavnet af hans kærlighed, et lysende eksempel hver især.

Det er også derfor I skulle høre historien om det fortabte får.

Jeg ved godt, at dén historie kan virke lidt langt ude i vores ører. Det er klart at hvis vi har 100 får og ét løber væk, jamen mon så ikke de fleste af os vil sikre os, at der ikke sker noget med de 99 andre. At gå ud og lede efter ét får og samtidig risikere, at alle de andre bliver væk, er jo hul i hovedet. Så er det jo lige meget med dette ene får.

Men nej, I Guds øjne er det ikke lige meget. Det bliver aldrig sådan, at Han fx sidder og kigger ud over jeres klasse og tænker: "nå men for 99% af dem går det jo helt godt. Det må være et okay succeskriterium." Nej historien vil fortælle os, at hvis du sidder i skolen, eller en af de voksne sidder på arbejdet eller derhjemme i sofaen - trist over ikke at passe ind; man føler sig måske vraget eller uduelig, måske ensom, så vil historien fortælle os, at Gud aldrig tænker: jamen sådan er det, alle kan jo ikke være lige meget.

Nej så er det lige præcis dét menneske, der er ked af det, som Gud retter sin kærlighed mod.

Det kan også tænkes, at det ikke handler om, at der er én i flokken, der er udenfor. Hvis vi nu tænker, at hver eneste af os både rummer de 99 får, der passer ind, men også det ene får, der stikker af. Det er måske flokkens sorte får, og så passer det meget godt på, at vi alle sammen har nogle sorte sider, vi dybest set ikke er særlig stolte over.

Det kan være når vi er smålige; når vi taler dårligt om andre; når vi mobber dem eller ødelægger deres glæde; når vi er selvoptaget og ikke ser at andre også har brug for en hjælpende hånd. Alle de sider i os, som vi alle har på en eller anden måde, ja de sider er dette får, der løber væk fra flokken også et billede på.

Og når det er sådan vi forstår teksten, ja så handler det jo om, at Gud ikke bare lader de dårlige sider i os fare. Alt det ved os selv, som vi helst vil gemme væk, det kaster Han lys over os, så vi nærmest kan føle os helt afsløret.

Men netop fordi de sider af os kommer frem i lyset hos Gud, og netop fordi Han der siger til os: "selv om du lige har opført dig som en idiot, så er du stadig mig barn – jeg slipper dig ikke" netop derfor kan vi over for Gud lade paraderne falde.

---

Det er jeres konfirmationsdag! En milepæl i jeres liv; en af mange mærkedage i jeres liv. Og når festen er slut, bliver det atter hverdag igen og I tager atter fat på jeres livs færden med skole, venner, familie – og senere måske efterskole, videregående uddannelse, formentlig flytte hjemmefra...

Og her vil I opleve, at nogen dage går I på solsiden af livet, andre dage i mørket. Nogen gange er det jer der shiner med høje karakter eller en dejlig kæreste eller gode venner. Andre gange virker det hele trist og dunkelt. Og så håber jeg, at I vil finde denne frem fra en støvet kasse: Duen – symbolet på Helligånden. Og billedet på, at I altid er forbundet med Gud, og at han ikke lader jer vandre alene i mørket. Men at han også der er med jer, og at Han dér i mørket kaster et lys på jer, så I skinner og lyser i Hans øjne. Det er budskabet fra mig til jer i dag.

Og med dét budskab i bagagen, så kommer der også en opfordring: Gud er med dig, så grib modet og kast dig ud i tilværelsen. Vær nysgerrig, søg hvad du leder efter. Tænk aldrig, at du rendte ind i en blindgyde og må slå dig til tåls. Drøm stort, hold fast i disse tre: tro og håb og kærlighed – for det hjælper til at holde din base tryk og din horisont åben.

Om lidt skal vi høre et nummer af U2 der hedder *I still haven't found what I'm looking for*. Måske er det mest jeres forældre der har rocket til det hjemme i stuen. Men vi skal høre det nummer, fordi det handler om, at livet ligger åbent for os: det skal bruges, udforskes. Måske går der lang tid før vi føler vi kommer i mål. Derfor lyder omkvædet: *I still haven't found what I'm looking for*.

Men sangen er også bundet op på en tro på Jesus: at han med sit liv og din død satte os fri til at leve livet i tillid til, at han er med os. Når vi kommer på afveje, som et får, der farer vild. Eller når vi mister vores shine, så bliver vi lyst op af Hans lys. Hjertelig tillykke med jeres konfirmation. Amen.